

να περάση τὴν ὥρα του παίζοντας χαρτιά, μιλῶντας καὶ κακολογῶντας καὶ γλωσσοκοπῶντας I. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 1. 2) Κακολογῶ Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 3. 3) Ὑβρίζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 2.

γλωσσολύτης ὁ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ λ ύ τ η ς.

Ἡ παιδιὰ γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλωσσοπονίος ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ί ο ς, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1911-1912), 3 Α. Παπαδοπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

1) Γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ. 2) Μεταφ., ἡ γλωσσολύτης, φλυαρία.

γλωσσόπονος ὁ, Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ὀ ν ο ς.

Πόνος, ἄλλος τῆς γλώσσης. Πβ. δ ο ν τ ὀ π ο ν ο ς, κ ε φ α λ ὀ π ο ν ο ς, κ ο ι λ ὀ π ο ν ο ς, ν υ χ ὀ π ο ν ο ς, σ τ ο μ α χ ὀ π ο ν ο ς κ.τ.δ.

γλωσσοπούλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθρακ. Ὁθων. Παξ. γλωσσόπουλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) γλωσσόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ α, -π ο υ λ ο, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -π ο υ λ ο ς.

1) Μικρὰ γ λ ὦ σ σ α 1 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): "Εβγαλ' τὸ γλωσσόπο σ', ἃς τερω γιὰ μ' ἐκάεν (βγάλε τὴ γλωσσίτσα σου, νὰ ἰδῶ μήπως ἐκάηκες) Τραπ. Συνών. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1, γ λ ω σ σ α ρ ἄ κ ι, γ λ ω σ σ ῖ δ α, γ λ ω σ σ ῖ δ ι 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ α 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ ι 1, γ λ ω σ σ ο ὔ λ α.

γλωσσοπύρωμα τό, Κύπρ. (Πάφ. κ.ά.) γλωσσοπύρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ύ ρ ω μ α. Πβ. ἄ ν ε -μ ο π ύ ρ ω μ α, κ ε φ α λ ο π ύ ρ ω μ α, μ α γ ο υ λ ο π ύ ρ ω μ α, ὁ δ ο ν τ ο π ύ ρ ω μ α.

Ἡ λ. μόνον εἰς ἐπὶ φδ., τὸ ἐρυσίπελας τῆς γλώσσης.

γλωσσόγραμμα τό, Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 386 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ ρ ἄ μ μ α.

Ὁ χαλινός, τὸ κάτωθεν τῆς γλώσσης, νεῦρον τὸ ὁποῖον τὴν συγκρατεῖ ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς 2.

γλωσσότρυπα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τ ρ ῦ π α.

Ἡ πλησίον τῆς καμπύλης τοῦ γούου τοῦ ἀρότρου ὁπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνσφηνούμενον στηρίζεται τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ ἱστοβοέως, τὸ ὀνομαζόμενον γ λ ω σ σ ῖ δ ι.

γλωσσοτρωγούδα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωούδα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ ὀ α.

Ἡ διὰ τῶν φθονερῶν λόγων βασκανία ἐνιαχ.: Ἡ γλωσσοτρωούδα τῶν ἀθρώπων τὸν ἔφαε νεῦτό τὸν ἀθρώπο. Πβ. γ λ ω σ σ ο φ α γ ῖ ἄ.

γλωσσοτρωγούρα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ ὀ α.

Γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ὀ ὑ ὀ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Χωρετὰ εἶναι ἡ γλωσσοτρωούρα τοῦ κόσμου Ἀπύρανθ.

γλωσσοτρώγω σύνθηθ. γλωσσοτρώω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Ζάκ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἀποκόρ. Ρέθυμν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀμαλ. Βαλτεσιν. Λακων. Μεσσην. Σκορτσιν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοτρώω Κῶς (Καρδάμ.) γλωσσοτρώω Εὐβ. (Βρύς.) Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλουσσοτρώω βόρ. ἰδιώμ. γλουσσοτρώω Θεσσ. (Δομοκ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Μανταμᾶδ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκρηναν. Κουνουπίν. Περίστ. Σπάρτ. Τριχων.) γλωσσοτρώω Πελοπν. (Βούτσ. Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀόρ. ἐγλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) γλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) ἐγλωσσόφαγα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλουσσοφάγα Θεσσ. (Τσαγκαρ.) γλωσσούφαγα Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τοῦ ρ. τ ρ ὴ γ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. με μετβ. σημ. 1) Διὰ τῆς γλώσσης βλάπτω τινά, ἤτοι κακολογῶ, ὁμιλῶ μετὰ φθόνου περὶ τῶν ἀγαθῶν τινος, βασκαίνω κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.): Μὲ γλωσσόφαγαν σύνθηθ. Μὴ μὲ γλωσσοτρώω. Ἡ γλωσσοφαγία εἶναι κακὸ Πελοπν. (Λακων.) Σὲ γλωσσοτρώω νὰ φύγης, καὶ σὺ μοῦ κατσεσ σφυρὶ 'ς τὸ κεφάλι (= μοῦ γίνεσαι ἐνοχλητικὸς) Πελοπν. (Βούτσ.) Τὴν ἐγλωσσοφάγα με τσι κουβέντες τως Κρήτ. (Κατσιδόν.) Ἐγλωσσοφάγασί μου τὸ παιδί μου Κρήτ. (Μεραμβ.) Μὴ γλουσσοτρώει κάθε μέρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀμα πετᾷ γλώσσες ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει Ἄνδρ. Ὄντας κρέν' ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει (ὄντας κρένη = ὅταν τρίζη σὰν νὰ φωνάζῃ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μᾶς γλωσσοτρώει καὶ σκάξ' ἡ φωτιά Πελοπν. (Δίβρ.) Ἡ φωτιά κ' βιντιάζ' κάποιους μὴ γλουσσοτρώει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τώρα δὲ πάλι πού 'δανε πὼς ἤκαμε πεδακόσα πινάκια γέννημα τὸ χωράφι, θὰ μᾶς γλωσσοφάνε Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Τώρα πού εἴμαστε καλά, οὐλοὺς οὐ κόσμους μᾶς γλουσσοτρώει (= ὁμιλεῖ φθονερῶς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μαζεύονται οἱ ντρόλες καὶ γλωσσοτρώει τὸν κόσμον (ντρόλες = νωθραὶ) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Τὴ γλώσσα του νὰ φάῃ ἀπὸ μᾶς γλωσσοτρώει! (ἀρὰ) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Νὰ φᾶνε τὰ κομμάτια δὼς ἀπὸ μὲ γλωσσοτρώει (ἀρὰ) Κρήτ. (Νεάπ.) Τὴ γλωσσοφάγα πού πῆρε πλούσιον ἄντρα, καὶ τὸν ἔχασε Λεξ. Δημητρ. Μᾶς γλωσσοτρώει καὶ δὲ βλέπουμε προκοπὴ αὐτόθι. Ἐκεῖ ἡ γειτονιὰ φθονοῦσε καὶ μακάριζε, ἐδῶ γλωσσότρωγε καὶ περιγελοῦσε Γ. Ξενοπ., Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ., 2.105 || Ποίημ.

Κὶ ἀδίκως τὸν γλωσσόφαγαν μ' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα Γ. Σουρῆς, Ρώμ. 83. Συνών. ἄ ν α π ῖ ἄ ν ω 9. 2) Μέσ. διαπληκτίζομαι Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):

Νύφ' κὶ πιθιρὰ γλουσσουτρώουντι σὰν τ'ς σκύλλης "Ακρ.
Τί γλουσσουτρώιστι οὐλ' μέρα; Αἰτωλ.

γλωσσοτσακισμα τό, "Ηπ. (Τσακιντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τ σ ά κ ι σ μ α.

Γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς 3, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλωσσούδα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσούα Κύπρ. (Μένουκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ο ὑ δ α.

Ἡ μικρὰ γ λ ω σ σ ο ὦ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ω σ σ ά ς 1.

γλωσσουδάκι τό, Λεξ. Βλαστ. 386.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ω σ σ ο ὦ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Μικρὰ γ λ ὦ σ σ α 1. Συνών. γ λ ω σ σ ά κ ι 1, γ λ ω σ σ ί τ σ α 1, γ λ ω σ σ ο ὦ δ ι.

γλωσσούδι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ο ὑ δ ι.

Γ λ ω σ σ ο υ δ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γλωσσούλα ἡ, πολλαχ. γλουσσούλα πολλαχ. βορ. ἰδι-
ωμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ο ὑ λ α.

1) Ἡ μικρὰ γ λ ὦ σ σ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Νὰ χαρῶ
τὴ γλουσσούλα τ' (πρὸς νήπια ἀρθροῦντα τὰς πρώτας λέξεις)
Θεσσ. (Δομοκ.) || Ἰ. Ἀσμ.

Φάε, πουλλί, ὄχ' τὴ νιότη μου, φάε κι ὄχ' τὴν ἀντρεία μου,
φάε κι ὄχ' τὴ γλωσσούλα μου τὴν ἀηδορολαοῦσα
Κεφαλλ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ά κ ι 1. 2) Μετων., ὁ
φαῦλος, ὁ κακοήθης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶνι γλουσσούλα τ'
κίαρατᾶ αὐτός!

γλωσσούλι τό, ἐνιαχ. γλουσσούλ' Θεσσ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α.

Γ λ ω σ σ ί τ σ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλωσσούνα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ο ὦ ν α.

Γ λ ω σ σ ο ὦ 1, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ω σ σ ά ς: Θέλω νὰ
βρῶ 'κεῖνες τσι κόρες σου τσι γλωσσούνες, πὺν μοῖρα νὰ
μὴν-ε-δοῦνε!

γλωσσοφαγάνα ἡ, Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ω σ σ ο ὦ, θηλ. τοῦ γ λ ω σ σ ά ς, καὶ
τῆς οὐσ. φ α γ ά ν α.

Γ λ ω σ σ ο ὦ 1, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ω σ σ ά ς. Συνών.
γ λ ω σ σ ο κ ο π ά ν α, γ λ ω σ σ ο ὦ ν α.

γλωσσοφάγι τό, ἀμάρτ. Πληθ. γλωσσοφάγια Πελοπν.
(Ἀναβρ. Βάλτ. Λιγούρ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. γ λ ω σ σ ό φ α γ α.

Γ λ ω σ σ ο φ α γ ι ά 3, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Οταν τὸ
ξύλο βουίτση 'ς τὴ φωτιά, ἔχομε γλωσσοφάγια Ἀναβρ.

γλωσσοφαγιά ἡ, γλωσσοφαγία Εὐβ.(Βρύσ.) Κάμπ.Κάσ.

Κύθν. Μῆλ. Πόντ. (Κερκασ.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.
γλωσσοφαγιά σύνθηθ. γλωσ-σοφαγιά Κάμπ. ("Ελυμπ.) Χίος
(Πισπιλ.) γλωσσοφαῖα Κάσ. γλωσ-σοφαῖα Χίος (Πισπιλ.)
γλωσσοφαῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλωσ-σοφαῖα Χίος γλωτσο-
φαῖα Κάσ. γλουσσουφαγιά βόρ. ἰδιώμ. γλουσσουφαῖα "Ηπ.
(Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θεσσ. (Δομοκ. Τσαγκαρ.) Σάμ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) γλουσσουφαῖα Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.
Δεσκάτ. κ.ά.) γλωσσοφάγια Ἐρεικ. Κέρκ. Κύθηρ. Ὁθων.
Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Λάστ. Μεσσην. Τριφυλ.) Σκυρ.
— Λεξ. Δημητρ. γλουσσουφάγια Στερελλ.(Αἰτωλ.) γλωσσο-
φαῖ Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. γ λ ω σ σ ό φ α γ α τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο -
τ ρ ό γ ω.

1) Ὁ μετὰ φθόνου, ζηλοτυπίας ἐπαινετικὸς λόγος περὶ
προσώπου ἢ περὶ τῶν ἀγαθῶν τινος σύνθηθ.: Δὲν τὸν ἄφηκ'
ἢ γλωσσοφαγιά νὰ κορφοστήσῃ (= προκόψῃ) Πελοπν.
(Βούτσ.) Μ' ἔφαγε μὲ τὴ γλωσσοφάγια τῆς Πελοπν.(Δίβρ.)
Ἡ γλωσσοφαγιά σου μ' ἔφαγε Μῆλ. Ἀρρώστ'σι ἀπ' τὴ
γλουσσουφαγιά Σάμ. Πέρ'σι πῆρε ὁ κακομοίρης τὴν κληρο-
νομιά, φέτο πέθανε. Δὲν τὸν ἄφ'κε ἢ γλωσσοφαγιά τοῦ κό-
σμου νὰ χαρῇ τὰ καλὰ του Πελοπν. (Κορών.) Ἡ γλωσσο-
φαγιά εἶναι κακὸ μῦθῶμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ! Κῶς(Πυλ.)
Συνών. γ λ ω σ σ ο τ ρ ω γ ο ὦ δ α, γ λ ω σ σ ο φ α γ ο ὦ -
ρ α 1, κ α τ α λ α λ ι ά, κ α τ α φ α γ ο ὦ ρ α. β) Ἡ ἐκ φθο-
νῶν λόγων προκαλουμένη βασκανία ἐνιαχ. καὶ Πόντ.:
Γλωσσοφαγιά 'χει τὸ κοπέλι, μόνο νὰ πᾶς νὰ τὸ σαράδισουνε
(= νὰ τοῦ διαβάσουν ξόρκι κατὰ τῆς βασκανίας) Κρήτ. (Με-
ραμβ. Νεάπ.) Γιὰ τὴ γλωσσοφαγιά φυτεύγεις ἄλλο 'ς τὴν
αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ σου (ἄλλο = ἄλῳ) Ρόδ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ξε-
μυστεύγῃ ἀπὸ τσι γλωσσοφαγίες τῶν ἀνθρώπων (ξεμι-
στεύγῃ = φυλάξῃ) Κρήτ. (Νεάπ.) 'Σ τὸ στεφάνι τῆς Πρω-
τομαγιάς βάζομε σκορδοῦλα γιὰ τὸ μάτι, γιὰ τὴ γλωσσοφα-
γιά (σκορδοῦλα = σκυλλοκρεμμύδα) Φοῦρν. 2) Δυσόλωνος
πρόβλεψις ἐνιαχ.: Μερμηῆτδοι ἐκάμασιφ φωλ-λιά 'ς τὸ σπί-
τιν· 'ἐν εἶγ γκαλὸ μπρᾶμαν, γλωσσοφαῖα Χίος (Πισπιλ.)
Δὲν κλείνεις τὸ ψαλιδάκι σου; Εἶναι γλωσσοφαγιά, ἄμα τ'
ἀφίης ἔτσι ἀνοιχτὸ Γ. Ξενόπ., Κέντρον, 108. 3) Ἡ ἐκ
φθόνου διαβολή, δυσφήμισις, κακολογία σύνθηθ. καὶ Τσακων.
(Χαβουτσ.): Ἀπ' τὴ γλωσσοφαγιά τοῦ κόσμου τὴν παρά-
τησε ὁ ἄντρας τῆς Πελοπν. (Κορών.) Φοᾶται τὴ γλωσσο-
φαγιά τοῦ κόσμου "Ηπ. Ἐχει χειρότερο μῦθῶμα ἀπὸ τὴ
γλωσσοφαῖα; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲν τοὺν ἄφ'σι ἢ γλουσ-
σουφαῖα νὰ προκόνῃ Θεσσ. (Δομοκ.) Μᾶς ἐμάτιασε μὲ τὴ
γλωσσοφαγιά τῆς Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀ γλωσσοφαῖ
φάτδε νι (τὸν ἔφαχε ἢ γλωσσοφαγιά) Τσακων. (Χαβουτσ.)
Ἀγιοι Ἀνάργυροι κὶ θαυματουργοί, Σάββα κὶ Νικόλαϊ,
σώ'δι κὶ γλυτώ'δι κὶ τοῦ Γιώρ' γλυτώ'δι ἀπὸν μάτ', βλα-
στημία, γλουσσουφαῖα κι ἀπὸν κάθι κακό. Πάρ'τι τα κὶ 'ς
τοῦ βάτου τ'ς θάλασσας πάν τί τα (ἐξ ἐπὶφδ.) Σάμ. || Ἰ. Ἀσμ.

Ἀγάπησα, τί κέρδισα, τῆς γῆς τὴν ὄψη ἐπῆρα,
τοῦ κόσμου τὴ γλωσσοφαγιά κ' εἶνα καλὸ δὲν εἶδα
"Ηπ.

Φοβοῦμαι τὴ γλωσσοφαγιά, γιὰτὶ ὁ Θεὸς νὰ βλέπῃ,
γιὰ 'κεῖνο νὰ δέ σοῦ μιλῶ, καθὼς ἀπὸν σοῦ πρέπει
Δ. Κρήτ. || Ποίημ.

Ὁ Μῶμος ὁ κατάρατος μ' ἐκεῖνες τὶς πικρές του,
μ' ἐκεῖνες τὶς φιδήσιες του σκληρές γλωσσοφαγίες του
Α. Χριστόπ., Ποιήμ., 161. 4) Διαρκὲς μεμψιμοιρία Θράκ.
(Αἶν.) Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Λάστ. Μεσσην. Τριφυλ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γλουσσουφαγίες τρανές ἔχτι φέτον γι'

